

accommodasse sero uos pœniteat. Quod si Draconis mei ætas & ingenium, in uestrum istum decursum, feruoremq; incidisset competenter, ac nō iam longe ipse à uobis relinqueretur, una ego opera prodesse nonnunquam uobis, illiq; potuissem. Et eum tamen sic quoq; spero, simulac uim sentire æmulationis ingenuæ cœperit, nonnullis æqualium anteuersurum, queis cum erupit è carceribus. Neque enim usque adeo defectus est dotibus ingenij, ut non possit si adnitat̃ plausum in cursu mereri: nisi aut iudicio meo imposuerunt indolis lætæ indicia uana & fallacia, aut mihi obrepserit conijcipienti fauor, in pignus meum propensus. Saluta mihi utrunque tuum parentem, & fratrem Christophorum. Vale, καὶ διατέλει πρὸς δάξωρ πρὸ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ ἀδελφῶσσι ἐμοὶ ἠγαπημένω. In Marliano meo, Pridie Calendas Octobris.

GVLIELMVS BVDAEVVS CHRISTO
PHORO PICARTO S.

Ereor ut una epistola satisfacere expectationi tuæ possim, qui tot ad me epistolas epistolarum mearum flagitatrices scripsisti. Quæ de re magnopere mihi anxio nihil potius in mētem uenit, quàm ut testarer ualere id ad purgationem aut moræ, aut incuriæ debere (alterum enim non dubito te mihi uitio iam uertere, etiam si obijcere nō audes) quod tam diuersa, atq; adeo auersa esse uidetur conditionis meæ, atq; sortis ratio, ab ista uicissitudine epistolarum missitandarum, quàm tui instituti, ætatisq; ratio ad eam cōcertationem apposita est, & oportuna. Nec enim minus incommode à procuratione familiaris, muneribusq; alijs huic meæ sorti necessarijs, auocare me possum, quàm tu commodo tuo, atq; animi causa

incumbere toto pectore ad eam cogitationem potes: ita ut ex usu studiorum tuorum ea futura sit exercitatio, quod non perinde ipsum in rem meam esse potest. In numerum etiam procedere excusationum potest, quod scribendi alacritas, ingenij ostentandi industria prompta & expedita, & omnium denique horarum stilus, ita in me conuenescit in dies, ut in uobis adolescentulis uegetatur, & gliscit. Nam quod in hac aetate aut labor est, aut tedium, in isto aetate feruore pabulum est animi, & alimentum: & aequalium aemulatio in animo strenuo, & impigro stimulus est acerrimus, omnem sensum laboris adimens & defatigationis: animi affectio omnino improba, imperiosa acerba exactrix operarum, operi semper instans. Quae nulla diligentia ita sibi satisfacit, ut non semper ipsam sui, profectusque poeniteat. Cuius rei experimentum cepi, ut si quisquam hominum studiosorum: qui nullius unquam mihi operae in feruore contentionis (quae diuturna fuit) uacationem, remissionemque concessit: quam summa obire diligentia, incumbensque intentio deberet, aequo ferme intertrimento patrimonij, atque ualitudinis. Ausim enim me dicere ad extrema usque exempla urgentis sese contentionis processisse, diuque in ijs perseverasse: siue id aestimandum sit ab animi habitu studio literarum deuotissimo, eternisque curis, atque in diuersum abstrahentibus abdicato & uacanti: ita ut antiquiorem nullam cupiditatem habeat, quam elegatum disciplinarum: siue a constantia propositi tenacissima, & ad extremum usque perferente, quod suscipiendum duxerit. Quis enim huius instituti unquam retinentior fuit? Quis cum certa pernicie amantior literarum bonarum? Quod tamen (ut uerum ingenue fatear) non tam propositi ac consilij fuisse, quam natalitiae procliuuitatis puto, quae instar in me quoddam necessitatis habuit. Nam alioquin qui fieri potuisset, ut studium illud insanum consertis digitis retinerem, cum discrimine uitae in

eaq; statione uiuendi causas, rationesq; collocarem, quam
 mihi morbi perpetui, ægritudinisq; animi inde manantis
 officinam esse non ignorabam. Præsertim cum omnium me
 dicorum interdictis, quibus cum consilia communicauim,
 amicorumq; iurgijs deductus, deiectusq; sæpe fuerim: mi
 nisq; capitalibus absterrit⁹, & nequicquam repulsus. Sed
 scilicet, Multa ferunt anni uenientes cōmoda secum: Mul
 ta recedentes adimunt. Impetus igitur ille cum ætate, ac
 noxa corporis paulatim relanguit: liberorumq; examine
 succrescente, curarum quoq; agmen securitatem illam ani
 mi egregia conscientia freti obruisset penè & extinxisset,
 nisi fatalis amor resurgēs & existens, in hūc me secessum,
 quasi in portum recipere suasisset, ut ab illo tumultu me
 recrearem. Quoniā uero te amitine mi eximia indole præ
 ditum cum fratre primigenio uideo inter paucos, quos in
 secula sturos haud uana coniectura iudico (si tamen id fa
 tum uobis Parcarum fufis inuolutum est, & ut Græci di
 cunt, εἰ μὴ τὸ δὲ ὑμῶν ἐπικεκλωσμένον ἦ, id est si Dei prouidentia
 tandū uos superstites esse, incolumesq; statuerit) libens,
 hilarisq; nūc feci, ut uel œconomicis, rusticisq; curis, atq;
 etiam studijs tantum succiderem temporis: uel ut inertiae
 ac desidię (cui iam me penè dedi) hanc operam exprimerē,
 ut tuo desiderio satisfacerem, aut certe pro parte obtempe
 rarem. Pudet enim me à te quasi debiti officij identidem
 appellari, apparitore etiam patre tuo, homine tum propin
 quo mihi, & multis nominibus necessario, tum à puero
 semper amato: idq; eius merito. Cæterum quoniam in lite
 rarum tuarum postulatis hoc quoque esse uidetur, ut græ
 ce aliquid ad te scribam, latinæ epistolæ calcem græcam
 habeto. εἰ μὴ οὖν ὦ χρυσοφόρε ἴσᾶ μοι τῆς πατρὸς ἠγαπημύνης
 τοῖς ἐμοῖς, σὺν ἀδελφῶν σου φραγκίσκῳ, σὺ γε τὰ αὐτὰ φρονῶν γε
 καὶ πρῶν περὶ τῶν μαθημάτων τῶν ἐλευθερίων διαπελέσθης, τὸς τε
 ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμοις τὰς ἀνδραγαθίας ἐπισηκῶς θεραπεύων Ἐ δια τιμῆς

ἄγωρ, ἰσθμῶν καὶ αὐτῶν πελοπόννησος, τῶν ἐπὶ δωδεκάτη ταύτη ἐπίφωρων
 αἰεὶ ὑπάρξωρ, καὶ τῶν ἐπὶ δφνότητι φφράσεως καὶ λογιότητι πολλοῦ
 θρυλλήτων. ἐφ' ὧ τούτοις γονέας δ' ἔθεμ καὶ συγγενεῖς γεγνηότας καὶ πρὶ χα
 ρίς ἀποφανίς. εἰδέ γε καὶ μείζονός σε προσδέϊσθ' παρανέσεως ἡ γ' ἔ
 μλω, οὐκ ἄρ' λόγων ἐφ' ἑσάμλω ἔγωγε τῶν ἀκονησόντων τῶν ψυχῆρ σε
 εἰς τῶν εἰλοπονίαν ταύτην. νῦν δὲ καὶ τὰδε ὑπολαμβάνωρ ὑπ' ἰκάνει
 εἶναι μφρακίσκω γε δὴ εἰλοπῶδ' ὡ τε καὶ πρὸς τὰς παιδείας τὰς καλ
 λίσας ἀναποσάσως διακμύλω, ὧ ταῦθα δὴ λήξω φφ ἐπισολῆς.
 Vale. E Marliano nostro.

GVLIELMVS BVDAEVVS DRA
 CONI FILIO S.

Tsi mihi ocij parum erat ad scribendum in
 hac urbe, in hoc tempore, in hac concursatio
 ne, multæque mihi simul scribendæ sunt ad
 amicos necessariosq; epistolæ, aliosq; non
 ita ualde familiares, epistolæ tuæ tamen he
 ri super cœnam acceptæ negare nō potui id,
 quod tu me poscebas ambitiosule & suppliciter, ut iterū
 ad te scriberem. Quod igit epistolam unam flagitas eiusce
 modi, quæ tibi hortamento esse possit, & inuitamēto acri,
 & uehementi ad literas latinas, eleganteisq; iusto studio
 capessendas & amplectēdas, id uero mihi gratum per (in
 quam) gratum fuit. Nulla enim re magis commendare se
 ætatula tua mihi, alijsq; (ut opinor) potest, quàm indole
 certa & conspicua doctrinæ, honestatisq; amorem acrem
 præ se ferente, atq; admirationem non mediocrem. Ad id
 uero studium tacente me, nec admonente aut literis, aut
 sermone, excitare te paterna æmulatio atq; extimulare po
 tuit: ut si quenquam alium aut in hoc nostro cœlo, aut in
 extero natum & educatum. Etenim in præcipiti iam ista
 pueritia anticipatione quadam sensus communis ita præ
 ditum te